

[Glensgård.]

sygedage for de offentligt ansatte, så er det helt klart, at der er en stor del — og stadig væk den største del — som ikke ville blive berørt af tab af løn i mere end 2-3 dage. Det er heller ikke det, det drejer sig om, de mennesker kan sikkert sagtens overkomme det. Men der er mennesker i den offentlige sektor, som ikke kun har de 2-3 dage, og de mister altså 2-3 dage mange gange. Det er sådan set mest det, det kører på.

Lige til sidst vil jeg gerne sige til hr. Brøndsted, at når oplysningerne fremkommer om en udgift på 19 mill. kr. til postvæsenet, så er det de dokumenterede udgifter til erstatningsmandskab, ikke udgifterne i forbindelse med den reelle sygdom.

Jeg må hellere sige til sidst til hr. Brøndsted, at der foreligger ikke et bilag i finansudvalget, men der foreligger papirer hos mit partis finanspolitiske ordfører, som kan dokumentere disse ting, og de skal fremkomme i udvalget, også til hr. Brøndsted.

Henning Philipsen (SF):

Jeg skal gøre det relativt kort ved at sige, at det, der skiller os og fremskridtspartiet i denne sag som i så mange andre, det er en holdningsforskel, ganske enkelt. For fremskridtspartiets forslag betyder jo i grove træk, at de, der har fået sikret både trygge arbejdsforhold og tryghed i ansættelsen, tryghed under sygdom osv., nu skal have disse tryghedsbestemmelser både under sygdom og under arbejde reduceret, for at andre kan få det samme. Vi har den diametralt modsatte opfattelse, idet vi mener, at alle lønmodtagere i dette land har et interessefællesskab, uanset hvor man i øvrigt måtte være beskæftiget, og skulle der være grupper i dette samfund — det inkluderer også de små selvstændige erhvervsdrivende — som har det ringere i så henseende, hvad angår beskæftigelsen, trygheden i ansættelsen og en sikring under sygdom, så er det, det drejer sig om, at få dem, der måtte have ringere vilkår, bragt op på de vilkår, som andre grupper i dette samfund for længst og med rette har fået. Det er efter min mening den rigtige holdning. Den har vi indtaget, og derfor synes jeg nok, at jeg ville understrege den forskel, der er i holdningen til dette spørgsmål, og den kan vi bare konstatere og så i øvrigt være uenige.

Må jeg endelig sige til sidst til hr. Glensgård, at jeg lyttede meget nøje efter, da hr. Glensgård holdt sin første tale, og hr. Glensgård sagde efter min opfattelse, at de papirer, han henviste til, var finansudvalgspapirer. Vel, det kan vi jo få at se, når vi ser fortrykket. Så vil vi se, hvad hr. Glensgård har sagt, og så kan vi jo få afgjort, om han eller jeg har ret.

Svend Erik Sørensen (KrF):

Hr. Glensgård spørger, hvor vi vil finde pengene til en passende ordning for de selvstændigt erhvervsdrivende. Det har vi sagt før. Vi er overbevist om, at udgifterne hos det offentlige er for store, og vil være med til at nedskære dem gradvis — men vi siger udtrykkelig gradvis — med så og så mange procent pr. år, indtil vi finder et passende leje. Vi kan nok finde de penge uden at gå frem på den måde, som fremskridtspartiet anviser her. Det kan vi ikke være med til.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Andersen) (Rosk. a.) (FP):

Jeg skal gerne bekræfte over for hr. Henning Philipsen, at jeg er helt enig i denne holdningsforskel. Hr. Henning Philipsen vil nemlig bare gerne bruge løs. Skidt med, hvad det koster, arbejderne betaler jo alligevel i form af indkomstskatterne. Vi ved jo alle sammen, at det er de jævne indkomster, der betaler over 90 pct. af samtlige indkomstskatter, så I skal bare huske hele tiden, når I bruger penge, at det er arbejdernes penge, I bruger af, ikke millionærernes. Dem vil hr. Henning Philipsen altså gerne bruge hele tiden. Vi har derimod den opfattelse, at når man bruger nogle flere penge, når man vil forbedre noget et eller andet sted, så er man nødt til at finde disse penge i form af besparelser, ikke ved at stjæle flere penge fra arbejderne, og hvem det nu ellers måtte være, man stjæler pengene fra.

Må jeg sige til hr. Svend Erik Sørensen, at det er jo en meget nem måde at komme om ved det på at sige, at kristeligt folkeparti gerne vil nedsætte det offentlige forbrug med nogle procenter over en årrække osv. Nej, man må simpelt hen sige kontant, at hver gang man bruger en krone, så skal der spares en tilsvarende krone et andet sted. Så er der nemlig hold i tingene, og så går man ikke bare og smider penge ud til højre og